

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a JUDr. Pavla Vacka v právní věci žalobců **a) V.F., b) H.F.**, obou bytem P. 479, S. n. N., obou zastoupených JUDr. Vladimírem Kašparem, advokátem se sídlem Na Poříčí 116/5, Liberec 2, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) P.P., bytem B. 214, Ch., 2) K.P., bytem N. 372/13, L. 8, obou zastoupených Mgr. Michalem Zahradníkem, advokátem se sídlem AK Balcar, Polanský Eversheds, se sídlem Revoluční 15, Praha 1, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2013, č. j. OÚPSŘ 309/2013-328-rozh., ve znění opravného rozhodnutí ze dne 6. 11. 2013, č. j. OÚPSŘ 309/2013-OPR.rozh.,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 29. 10. 2013, č. j. OÚPSŘ 309/2013-328-rozh., ve znění opravného rozhodnutí ze dne 6. 11. 2013, č. j. OÚPSŘ 309/2013-OPR.rozh., s e k žalobě žalobce a) z r u š u j e pro vady řízení a věc s e v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný j e p o v i n e n** nahradit žalobci a) náklady řízení ve výši 15 342 Kč k rukám JUDr. Vladimíra Kašpara, advokáta se sídlem Na Poříčí 116/5, Liberec 2, ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku.
- III. Žaloba žalobkyně b) s e o d m í t á .**
- IV. Žalobkyně b) n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- V. Žalobkyni b) s e z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem v r a c í zaplacený soudní poplatek ve výši 4 000 Kč k rukám JUDr. Vladimíra Kašpara, advokáta se sídlem Na Poříčí 116/5, Liberec 2, ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku.**
- VI. Osoby zúčastněné na řízení n e m a j í právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se oba žalobci domáhali přezkumu shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo částečně změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru stavební úřad (dále jen „stavební úřad“), ze dne 12. 7. 2013, č. j. SURR/7130/178161/12-Je. Tímto prvostupňovým rozhodnutím stavební úřad vydal manželům P., osobám zúčastněným na řízení, rozhodnutí o umístění stavby rodinného domu, garáže s přístřeškem, vrtané studny, oplocení, zpevněné plochy, kanalizační přípojky (dále také jen „stavba rodinného domu“) na pozemku parc. č. ■■■, ■■■, ■■■ v k. ú. ■■■. Částečná změna provostupňového rozhodnutí spočívala v doplnění vymezení stavby o umístění venkovních elektrorozvodů a doplnění rozhodnutí o připojení rodinného domu a garáže na elektrickou energii.

Nezákonnost napadeného rozhodnutí žalobci spatřovali v porušení § 149 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, neboť žalovaný si nevyžádal potvrzení nebo změnu závazného stanoviska Magistrátu města Liberec, odboru dopravy, ze dne 15. 1. 2013, č. j. MML177738/12-OD/Fri, u odboru dopravy žalovaného, a o obsahu závazného stanoviska si učinil úsudek sám. Dále se správní orgány obou stupňů řádně nevypořádaly s námitkou týkající se dopravního posouzení účelové komunikace na pozemku par. č. 477/2 zpracovatele JAP projekt, s.r.o. ze dne 30. 1. 2013. Stavební úřad si podle žalobců nemohl učinit úsudek o otázkách, které přísluší speciálnímu silničnímu správnímu orgánu či orgánům Policie ČR. Napadeným rozhodnutím byli žalobci přímo zkráceni na právech účastníka správního řízení, rozhodnutí je proto nezákonné a žalobci navrhli jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a požadovali nahradit náklady řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Upozornil na to, že závazné stanovisko Magistrátu města Liberec, odboru dopravy, ze dne 15. 1. 2013 bylo vydáno ve smyslu § 40 odst. 4 písm. d) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, a byl jím udělen souhlas s územním záměrem. Předmětem tohoto stanoviska nebylo posouzení povolení sjezdu rodinného domu. Sjezd na místní komunikaci v ulici ■■■ na pozemku par. č. ■■■ byl povolen samostatným rozhodnutím Obecního úřadu Stráž nad Nisou ze dne 11. 2. 2013, po vyjádření Policie ČR ze dne 31. 12. 2012. Nelze tedy přisvědčit tvrzení žalobce o absenci tohoto vyjádření. Žalovaný dále zmínil udělení souhlasu Obec Stráž nad Nisou jako vlastníka účelové komunikace ze dne 28. 1. 2013 a ze dne 23. 1. 2013, jehož součástí bylo stanovení podmínek pro vlastní provedení připojení. Žalovaný se vyjadřoval ke stavu a užívání dotčené účelové komunikace, jež je podle něj způsobila i pro další rodinný dům, když platný územní plán presumoval další výstavbu v území, čehož si musel být žalobce vědom. Problematika stavebnětechnického posouzení účelové komunikace v souvislosti s prováděním stavby spadá do dalšího stupně povolení stavby, a to do stavebního řízení. Rozsah využití komunikace zmenšuje možnosti využívání komunikace ze strany žalobce (např. parkování již ve vstupní části komunikace), což neznamená zkrácení práv žalobce, který účelovou komunikaci může nadále užívat v rozsahu plně zajišťujícím dopravní potřebu. S ohledem na výše uvedené nebylo nutné, aby žalovaný z hlediska vznesených odvolacích námitek vyžádal přezkum závazného stanoviska silničního správního úřadu, neboť ze strany žalobce nebyly vzneseny žádné relevantní důvody, které by tento postup odůvodňovaly. Podle žalovaného žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by prokazovaly, že souhlasným stanoviskem dopravního odboru mohou být přímo dotčena jeho vlastnická práva z hlediska přístupu a užívání rodinného domu

v jeho vlastnictví. Žalovaný upozornil na to, že žalobkyně b) nenapadla rozhodnutí stavebního úřadu odvoláním, a proto má být její žaloba odmítnuta.

Osoby zúčastněné na řízení využily svého práva a k podané žalobě se vyjádřili tak, že správní orgány postupovaly správně, neboť argumentace žalobce a) ve skutečnosti nemířila věcně proti stanovisku odboru dopravy, a tedy ani proti rozhodnutí ve věci samé a jeho důvodům. Žalobce namítal to, že se stanovisko vyjadřuje k jinému stavu věci, než který byl základem pro rozhodnutí. Tuto okolnost stavební úřad vysvětlil. Osoby na řízení zúčastněné popsaly důvody pro změnu projektové dokumentace rodinného domu formou dodatku č. 2 technické zprávy a dodatku č. 3, kterým se vrátilo k původnímu záměru sekundárního sjezdu z účelové komunikace na pozemku parc. č. [REDAKCE]. Odbor dopravy se vyjadřoval ke správné verzi dokumentace a souhlas žalobce b) není pro předmět řízení relevantní. Stavební úřad tuto otázku v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlil dostatečně a k věci se vyjádřil i žalovaný. Postup dle § 149 odst. 4 správního řádu na danou situaci vůbec nedopadá a vyžadovat si potvrzení nadřízeného dopravního úřadu nemělo pro věc význam. Rovněž bylo konstatováno, že účelová komunikace nevyžaduje výhybny ani obratiště a napojením nového sjezdu se nezmění způsob využití komunikace a nezmění se zásadně ani četnost automobilové dopravy. V tomto směru osoby zúčastněné na řízení odkázaly na odborné vyjádření k užívání účelové komunikace vypracované dne 24. 4. 2014 Ing. H.S. s tím, že dospěje-li soud k závěru o potřebě doplnit dokazování, může předloženým vyjádřením doplnit dokazování. Osoby zúčastněné na řízení zdůraznily, že žádost o územní rozhodnutí doložili stanoviskem Obce Stráž nad Nisou jak vlastníka dotčené komunikace a také měli k dispozici souhlasné stanovisko Policie ČR a stanovisko Magistrátu města Liberec, odboru dopravy, jako silničního správního úřadu. Studie posouzení dopravní komunikace na pozemku parc. č. 477/2 obsahuje závěr, že dotčená komunikace je z pohledu únosnosti a funkčnosti dle stavebního stavu dostatečná. Napadené rozhodnutí je věcně správné a nebylo na místě vyžadovat si potvrzení nadřízeného dopravního úřadu, resp. Policie ČR či silničního úřadu. Rovněž osoby na řízení zúčastněné upozornily na to, že žalobkyně a) nevyčerpala opravné prostředky.

V replice žalobci uvedli, že vyjádření Ing. H.S. ze dne 24. 4. 2013 posuzuje využití účelové komunikace pouze co do intenzity, ale neřeší provedení komunikace dle normového stavu dle ČSN 736110 pro minimální funkční skupinu D1. Současný stav je v rozporu s touto normou, což žalobci dokládají vyjádřením JAP projekt, s.r.o. ze dne 27. 6. 2014. Žalobci uzavřeli tvrzením, že jde o nezákonný duplicitní, který bude vytvářet konfliktní situace jak na vlastní komunikaci, tak na napojení na ulici Pivoňkovou, zejména v zimním období.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předchází v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a z hlediska uplatněných žalobních bodů, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.

Z předloženého správního spisu soud předně ověřil, že žalobkyně b) skutečně nepodala proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 12. 7. 2013, č. j. SUR/7130/178161/12-Je, odvolání.

Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. soud návrh na zahájení řízení usnesením odmítne, jestliže je návrh podle tohoto zákona nepřipustný. Podle § 68 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je žaloba nepřipustná, nevyčerpal-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zákon. Opravným prostředkem proti územnímu rozhodnutí je ve smyslu § 81 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 192 odst. 1 stavebního zákona odvolání.

V souzeném případě žalobkyně b) nepodala proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, nevyčerpala tudíž opravné prostředky, které zákon připouští, a její žaloba je nepřipustná podle § 68 odst. 1 písm. a) s. ř. s.. Soud ji proto odmítl v souladu s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

K posouzení důvodnosti žalobních námitek žalobce a), jehož žaloba přípustná je, soud ze správního spisu ověřil následující rozhodné skutečnosti:

Stavebníci (osoby zúčastněné na řízení) nejprve podali žádost o vydání územního souhlasu. Protože k variantě stavby rodinného domu se sekundárním připojením na účelovou komunikaci na pozemku par. č. 477/2 nezískali souhlas žalobců (jako vlastníků sousedních pozemků parc. č. 445/1 a 445/3), rozhodl stavební úřad o projednání záměru v územním řízení pro nesplnění podmínek pro vydání územního souhlasu.

Dne 20. 5. 2013 stavebníci doložili ostatní, stavebním úřadem vyžadované údaje a podklady, mj. dodatek č. 3 průvodní zprávy vypracované projektové dokumentace o zřízení sekundárního sjezdu včetně otevírané brány pro občasný vjezd. V územním řízení byl doložen souhlas Obecního úřadu Stráž nad Nisou s napojením stavby rodinného domu na v eřejně přístupnou účelovou komunikaci na par. č. ■■■ (ve vlastnictví Obce stráž nad Nisou) ze dne 23. 1. 2013, č. j. 7/2013, a souhlas Obecního úřadu Stráž nad Nisou se stavbou ze dne 24. 1. 2013, č. j. 18/2013. Projektová dokumentace byla opatřena souhlasem Policie ČR, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje, dopravního inspektorátu Liberec, ze dne 31. 12. 2012, č. j. KRPL-414-343-ČJ2012-180506, ve smyslu § 10 zákona o pozemních komunikacích. Stavebníci předložili kladné rozhodnutí Obecního úřadu Stráž nad Nisou ze dne 11. 2. 2013, č. j. SR/D/2/340/13-K/5, kterým bylo podle § 40 zákona o pozemních komunikacích a ve smyslu prováděcí vyhlášky č. 104/1997 Sb. povoleno připojení předmětné stavby rodinného domu sjezdem a nájezdem na místní komunikaci 3. třídy v ulici ■■■ na pozemku parc. č. ■■■. Magistrát města Liberec, odbor dopravy, vydal dne 15. 1. 2013, pod č. j. MML 17798/12-OD/Fri, závazné stanovisko, kterým jako silniční správní úřad vyslovil souhlas podle § 40 odst. 4 písm. d) zákona o pozemních komunikacích.

Námitkou ze dne 21. 6. 2013 žalobce vyjádřil nesouhlas s dopravním napojením stavby rodinného domu sekundárním vjezdem a zdůraznil, že souhlasil se stavbou za podmínky napojení stavby pouze z ■■■ ulice, vyjádřil požadavek na zrušení sekundárního vjezdu. Odkázal na vyjádření zpracovatele JAP projekt, s.r.o. a dohodu se stavebníkem a dodatek k projektové dokumentaci, obsahující napojení pouze z ■■■ ulice, k němuž vydal souhlas. Tyto námitky podané z důvodu omezení přístupu k žalobcovým nemovitostem byly projednány při ústním jednání dne 24. 6. 2013.

Rozhodnutím ze dne 12. 7. 2013, č. j. SUR/7130/178161/12-Je, stavební úřad rozhodl o umístění stavby rodinného domu, jak bylo popsáno shora. Ve výroku I. územního

rozhodnutí uvedl, že zpevněné plochy pro přístup a příjezd ke garáži a domu budou provedeny z ulice ■■■ a ■■■. Hlavní sjezd a parkovací plocha budou zřízeny z ulice ■■■, z ulice ■■■ bude zřízen sekundární sjezd, včetně otevírání brány pro občasný vjezd. Do výroku II., který obsahoval podmínky pro umístění stavby, stavební úřad pod bodem 6 a 7 zahrnul požadavky Obecního úřadu Stráž nad Nisou k připojení stavby rodinného domu na veřejnou účelovou komunikaci. Výrokem III. stavební úřad zamítl námitky uplatněné žalobcem. Stavební úřad konstatoval, že stavebníci doložili souhlas Obecního úřadu Stráž nad Nisou se stavbou i napojením na veřejnou účelovou komunikaci, závazné stanovisko Magistrátu města Liberec, odboru dopravy ze dne 15. 1. 2013, jakož i souhlas Policie ČR ze dne 31. 12. 2013 a také kladné rozhodnutí Obecního úřadu Stráž nad Nisou ze dne 11. 2. 2013 k připojení nemovitosti sjezdem a nájezdem na síť místních komunikací v ulici Hakenova. S ohledem na kladná a souhlasná stanoviska a rozhodnutí není důvod oba vjezdy nepovolit. Stavební úřad zdůraznil, že sjezdy z pozemních komunikací nepodléhají územním rozhodnutím a jsou řešeny až následně v rámci stavebního povolení, eventuálně ohlášení, a od 1. 1. 2013 pak sjezdy z pozemních komunikací nepodléhají povolení stavebního úřadu. Stavební úřad uvedl, že sousedé nemají právo veta ke stavbám v jejich sousedství, a označil duplicitní sjezd za logický.

V odvolání proti územnímu rozhodnutí žalobce mj. namítal, že stavební úřad se nevypořádal řádně s jeho námitkami a předloženým posouzením vypracovaným JAP projekt, s.r.o., a že v závazném stanovisku Magistrátu města Liberec, odboru dopravy, ze dne 15. 1. 2013, chybní odůvodnění a nejsou zde uvedeny důvody pro užívání sekundárního vjezdu z účelové komunikace na pozemku parc. č. ■■■ 2, stanovisko nekonkretizuje samotné napojení a není zřejmé, zda je vydáno pouze k napojení z ulice ■■■ nebo včetně druhého napojení na účelovou komunikaci. Žalobce v odvolání rovněž vytýkal absenci souhlasu Policie ČR.

Napadeným rozhodnutím ze dne 29. 10. 2013, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 6. 11. 2013, žalovaný částečně změnil územní rozhodnutí v části týkající se umístění venkovních elektrorozvodů a připojení rodinného domu a garáže na elektrickou energii s tím, že ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno. Žalovaný odkázal na § 89 odst. 4 stavebního zákona a zdůraznil omezení oprávnění účastníků územního řízení vznášet námitky. Dospěl k závěru, že žalobce v odvolání neuvedl žádné skutečnosti, ze kterých by vyplývala přímá dotčenost jeho spoluvlastnických práv k nemovitostem navrhovanou stavbou, a námitky tedy neodpovídají cit. ustanovení, proto je přezkoumával z hlediska zákonnosti vydaného územního rozhodnutí. Stavební úřad se podle žalovaného podrobně námitkami žalobce zabýval a své závěry odůvodnil, v tomto směru žalovaný neshledal žádné pochybení. Nesouhlas žalobce s navrženým sekundárním sjezdem na pozemek účelové komunikace, ani předložené posouzení účelové komunikace nebylo důvodem k nevydání územního rozhodnutí. Dotčené orgány se stavbou souhlasily a navrhovaná stavba, včetně sekundárního sjezdu je v souladu se stavebním zákonem a souvisejícími předpisy. Žalovaný odkázal na § 7 zákona o pozemních komunikacích, podle něhož je účelová komunikace veřejně přístupná, přístup na ni není omezen ani příslušným správním rozhodnutím ani tím, že se jedná o uzavřený prostor nebo objekt. Vlastník komunikace Obec Stráž nad Nisou vyslovil souhlas s navrhovaným stavebním záměrem a připojením stavebníkovy pozemku na účelovou komunikaci. Rovněž tak silniční správní orgán, jakož i Magistrát města Liberec, odbor dopravy, vyslovily s navrhovaným záměrem souhlas. Z předloženého posouzení účelové

komunikace jednoznačně nevyplývá, že by komunikace nebyla stavebně technicky v takovém stavu, že by neunesla zátěž v podobě příležitostného příjezdu a odjezdu automobilů k navrhovanému rodinnému domu. Žalovaný zdůraznil, že souhlasné stanovisko žalobce k projektové dokumentaci upravené dodatkem č. 2 nebylo podkladem pro vydání územního rozhodnutí, neboť stavebníci dodatek č. 2 projektové dokumentace stavebnímu úřadu nedokládali a nežádali o jeho povolení. K žádosti byla předložena projektová dokumentace z prosince 2012 a následně dodatek č. 3 z dubna 2013. Dokumentace v tomto stavu byla posuzována dotčenými orgány a stavebním úřadem. Ani v tomto směru žalovaný neshledal pochybení stavebního úřadu. K námitce týkající se závazného stanoviska Magistrátu města Liberec, odboru dopravy, ze dne 15. 1. 2011 žalovaný uvedl, že stanovisko bylo vydáno k záměru, který obsahoval sjezd jak z účelové komunikace na pozemku parc. č. ■■■, tak z ulice ■■■. Proto nemusel stavební úřad vyzývat k doložení nového závazného stanoviska dotčeného orgánu. Rovněž bylo doloženo souhlasné vyjádření Policie ČR ze dne 31. 12. 2013. Žalovaný shrnul s tím, že neshledal žádná pochybení, pro která by bylo nutné rozhodnutí o umístění předmětné stavby zrušit a vrátit jej stavebnímu úřadu k novému projednání.

Soud se nejprve zabýval námitkou porušení § 149 odst. 4 správního řádu žalovaným.

Podle cit. ustanovení správního řádu *jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a s vyjádřením účastníků.* Pokud odvolací správní úřad neposoudí správně podané odvolání podle jeho obsahu a nevyžádá si před vydáním rozhodnutí o odvolání ve smyslu § 149 odst. 4 správního řádu potvrzení či změnu závazného stanoviska dotčeného správního úřadu, zatíží odvolací řízení vadou, která mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Žalobcovo odvolání směřovalo do závazného stanoviska Magistrátu města Liberec, odboru dopravy, ze dne 15. 1. 2013, č. j. MML 177738/38-12-OD/Fri, jemuž vytýkal nedostatek důvodů. Odvolací námitku žalovaný vyhodnotil jako nesplňující kritéria § 89 odst. 4 stavebního zákona, neboť v odvolání nebyly uvedeny skutečnosti, ze kterých by vyplývala přímá dotčenost žalobcových spoluvlastnických práv k sousedním nemovitostem. Následně žalovaný jen stručně odkázal na souhlas Magistrátu města Liberec, odboru dopravy, se záměrem, s tím, že mu byla předložena správná varianta projektové dokumentace.

S takto restriktivním výkladem se však soud neztotožnil. V průběhu územního řízení žalobce vyjádřil svůj nesouhlas s podobou předmětné stavby rodinného domu včetně tzv. sekundárního přístupu z ulice Pivoňková. Následně v písemné námitce ze dne 21. 6. 2013 vyjadřoval pochybnosti ohledně toho, k jaké verzi projektové dokumentace bylo vydáno rozhodnutí Obecního úřadu Stráž nad Nisou jako silničního správního úřadu ze dne 11. 2. 2013. Při ústním projednání námitky dne 24. 6. 2013 pak ze strany žalobce jasně zaznělo, že s umístěvanou stavbou rodinného domu včetně dalšího sjezdu nesouhlasí a důvodem je omezení přístupu k jeho pozemku, což dokládal dopravním posouzením účelové komunikace na pozemku parc. č. ■■■ vypracované JAP projekt s.r.o. Odvolací námitky žalobce směřující do nedostatku důvodů závazného stanoviska pak na jeho postoj v územním

řízení jednoznačně navazují a z jejich obsahu se podává, že důvodem jejich uplatnění je již dříve žalobcem vyjádřená obava z omezení přístupu k jeho nemovitostem po účelové komunikaci na pozemku parc. č. ■■■ 2.

Odvoláním napadené závazné stanovisko Magistrátu města Liberec, odboru dopravy, bylo vydáno podle § 40 odst. 4 písm. d) zákona o pozemních komunikacích. Podle tohoto ustanovení vydává silniční správní úřad souhlas svůj souhlas v územním řízení ve formě závazného stanoviska, jak případně uvedl žalovaný ve vyjádření k žalobě. Soud ovšem nesouhlasí s další částí argumentace žalovaného, totiž že toto závazné stanovisko nemá se sekundárním sjezdem na veřejně přístupnou účelovou komunikaci v podstatě nic společného, neboť nebylo povolením sjezdu, resp. připojením předmětné stavby ve smyslu § 10 zákona o pozemních komunikacích. Jistě, o připojení předmětné stavby rodinného domu sekundárním sjezdem na veřejně přístupnou účelovou komunikaci na pozemku parc. č. ■■■ z ulice ■■■ nebylo třeba vydávat povolení silničního správního úřadu ve smyslu § 10 odst. 4 zákona o pozemních komunikacích. Jedná se totiž jen o připojení nemovitosti na účelovou komunikaci, nikoli místní komunikaci, jako v případě připojení stavby rodinného domu na ulici ■■■. Vydává-li ovšem silniční správní úřad závazné stanovisko v územním řízení podle § 40 odst. 4 písm. d) zákona o pozemních komunikacích, uplatňuje ke konkrétní stavbě (v daném případě včetně zpevněných ploch a otevírané brány pro sekundární přístup z ulice Pivoňková po veřejně přístupné účelové komunikaci) svoje stanovisko z hlediska veřejných zájmů chráněných zákonem o pozemních komunikacích, tj. z hlediska řešení nejen místních komunikací, ale také veřejně přístupných účelových komunikací.

Směřoval-li žalobce odvolací námitky proti územnímu rozhodnutí do závazného stanoviska Magistrátu města Liberec, odboru dopravy, ze dne 15. 1. 2013, jež se jeho právní sféry mohlo bezpochyby dotýkat, neboť jím bylo uplatněno závazné stanovisko silničního správního úřadu k projednávané stavbě rodinného domu včetně sekundárního sjezdu z hlediska řešení místních a veřejně přístupných účelových komunikací (tedy i účelové komunikace po pozemku parc. č. ■■■, která je jedinou přístupovou cestou k nemovitostem žalobce), a konkrétně tomuto závaznému stanovisku vytýkal nedostatek odůvodnění, bylo povinností žalovaného jako odvolacího orgánu postupovat dle § 149 odst. 4 správního řádu a vyžádat si potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od nadřízeného silničního správního úřadu. Jestliže tak žalovaný nepostupoval, zatížil odvolací řízení vadou, jež mohla mít za následek jeho nezákonné rozhodnutí o věci samé.

K další části žaloby pak soud uvádí následující. Žalobce již v územním řízení uplatnil konkrétní důvody proti umístění stavby rodinného domu včetně zpevněných ploch a otevírací brány k sekundárnímu sjezdu na ulici ■■■ a dokládal je odborným dopravním posouzením JAP projekt, s.r.o.. Jeho námitky se zjevně týkaly dopravního řešení v daném místě a zajištění přístupu k jeho nemovitostem v souvislosti s umístěním stavby rodinného domu. Jednalo se tedy o námitky ohledně odborných otázek, které řeší právě silniční správní úřad v závazném stanovisku pro územní řízení dle § 40 odst. 4 písm. d) zákona o pozemních komunikacích. Nebylo na místě, aby si o těchto odborných otázkách stavební úřad učinil úsudek sám, jak to stručně učinil v závěru svého rozhodnutí. Jeho úkolem naopak bylo, jakož i žalovaného v odvolacím řízení právě postupem dle § 149 odst. 4 správního řádu, aby v územním řízení zajistil řádné vypořádání odborných otázek příslušným dotčeným

orgánem. Právě z tohoto pohledu měl stavební úřad, resp. následně žalovaný dbát na to, aby se silniční správní úřady jako dotčené orgány vypořádaly s konkrétně uplatněnými výhradami žalobce k umístění stavby včetně zbudování sekundárního sjezdu.

Na tomto závěru nic nemění ani to, že byl v územním řízení obstarán souhlas vlastníka veřejně přístupné účelové komunikace Obce Stráž nad Nisou a že umísťovaný rodinný dům má zajištěn přístup a příjezd ve smyslu § 20 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, z ulice ■■■■ rozhodnutím silničního správního úřadu ze dne 11. 2. 2013.

Ze shora uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení postupem dle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. a věc vrátil v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení. Ve věci soud rozhodoval bez jednání podle § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s..

S ohledem na vytknutou vadu řízení soud neshledal potřebu doplnit dokazování dalším odborným posouzením dopravního užití komunikace na pozemku parc. č. ■■■■, vypracovaného JAP projekt, s.r.o., jež bylo soudu v průběhu řízení předloženo. Pro úplnost soud vzhledem k procesní aktivitě osob zúčastněných na řízení uvádí, že neshledal důvod provést dokazování ani jimi předloženým odborným stanoviskem Ing. H.S.. Bude totiž povinností žalovaného, aby v dalším řízení v rámci postupu dle § 149 odst. 4 správního řádu zajistil potvrzení nebo změnu závazného stanoviska u nadřízeného silničního správního úřadu k územnímu řízení z hlediska řešení místních a veřejně přístupných účelových komunikací, jež se s vznesenými odbornými výhradami k dopravní situaci v místě v souvislosti s umísťovanou stavbou rodinného domu (v její konkrétní podobě dle projektové dokumentace přiložené k žádosti o územní rozhodnutí) vypořádá.

O nákladech řízení žalobce a) bylo výrokem II. rozsudku rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

V souzeném případě byl úspěšný žalobce a), má tak právo na náhradu nákladů řízení. Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu dle příslušné položky Sazebníku soudních poplatků ve výši 3 000 Kč, odměnou právního zástupce za 3 úkony právní služby ve výši 9 300 Kč [3 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2013], náhradou hotových výdajů ve výši 900 Kč (3 paušály po 300 Kč za 3 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu), a částkou 2 142 Kč odpovídající příslušné 21 % DPH z odměny a příslušné náhrady, celkem tedy 15 342 Kč.

Náhradu nákladů zaplaceného soudního poplatku ve výši 1 000 Kč za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě soud úspěšnému žalobci a) nepřiznal z důvodů zvláštního zřetele hodných ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s. (shodně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35), neboť tento návrh byl jako nedůvodný zamítnut pro neunesení břemene tvrzení ze strany žalobce.

Podle § 60 odst. 3 věta první s. ř. s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Protože byla žaloba žalobkyně b) soudem odmítnuta, výrokem IV. rozsudku soud vyslovil, že žalobkyně b) nemá právo na náhradu nákladů řízení. O vrácení zaplaceného soudního poplatku za žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku žalobě v celkové výši 4 000 Kč soud rozhodl v souladu s § 10 odst. 3 věta poslední zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích.

O nákladech řízení osob zúčastněných na řízení bylo rozhodnuto výrokem VI. rozsudku v souladu s § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, přičemž z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Protože osoby zúčastněné na řízení náhradu nákladů řízení nežádaly, a soud jim ostatně neuložil v řízení žádné povinnosti, a neshledal ani žádné důvody zvláštního zřetele hodné, vyslovil, nemají na náhradu nákladů řízení právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 10. září 2014.

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu